

Dr. Glits Mártonra emlékezünk

Életének 89. évében elhunyt Dr. Glits Márton, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa, a Szent István Egyetem Növénykörtani Tanszékének egykori egyetemi tanára és tanszékvezetője.

Glits Márton 1934 május 8-án született Pécsen. Kitűnő eredménnyel érettségizett a pécsi Janus Pannonius Gimnáziumban, majd 1952-ben beiratkozott az Agrártudományi Egyetem Kert- és Szőlőgazdaság-tudományi Karára, ill. később a jogutód Kertészeti és Szőlészeti Főiskola hallgatója lett, ahol 1956-ban jeles eredménnyel okleveles mezőgazdasági mérnöki diplomát szerzett.

1957-58 között a Földművelésügyi Minisztérium Kísérleti Igazgatóságának tudományos gyakornoka volt a Kertészeti és Szőlészeti Főiskola Növénykörtani Tanszékén, illetve a Növényvédelmi Kutató Intézetben tudományos segédmunkatársként dolgozott.

Oktatói-kutatói munkáját 1959-től kezdte meg a Kertészeti és Szőlészeti Főiskola Növénykörtani Tanszékén: tanársegédi (1957-től), adjunktusi (1970-től), docensi (1978-től), majd egyetemi tanári (1993-tól) beosztásban. Szívből szeretett tanítani. Fontosnak tartotta, hogy diákjainak a legjobb oktatási módszerekkel adhassa át tudását, így időközben mezőgazdasági középiskolai tanári oklevelét is megszerezte.

A Növénykörtan és az Integrált növényvédelem tantárgyak vizsgái a legnehezebb számonkérések közé tartoztak, de diákjai szerették, tisztelték, mert igazságosan, empatikusan és következetesen kérte számon a tananyagot. Tanítványait partnernek, vagy még inkább útitársnak tekintette, akiknek segített eligazodni a növénykörtan és a növényvédelem sokszor kacsaringós és helyenként igencsak göröngyös útvesztőin. A sikertelen vizsga kudarcát legtöbbször biztató szavak követték, így a hallgató végül derűsen lépett ki a teremből, és új lendületet nyerve felkészült a következő számonkérésre.

A Növénykörtani Tanszék nagy elődjeinek munkáját folytatva, mindig kiemelt gondot fordított a tananyagfejlesztésre és a naprakész ismeretek átadására. 1960-tól tanszékvezető-helyettesként, majd 1985-től a Növényvédelmi Tanszék megbízott vezetőjeként, 1987-től a Növényvédelmi Intézet igazgatóhelyetteseként, és 1991-től 1999-ig a Növénykörtani Tanszék tanszékvezetőjeként látta el feladatait. Vezetői munkáját mindig lelkiismeretesen, nagy gondossággal és precizitással végezte, így 1982-1989 között oktatási, majd kutatási dékánhelyettesi feladatokkal bízták meg. Tagja volt a Kari Tanácsnak és a Professzorok Tanácsának, de az Egyetem más bizottságaiban is vállalt feladatokat. 2004. május 9-én vonult végleg nyugdíjállományba.

Kutatómunkája elsősorban a zöldségfélék kórokozóihoz kapcsolódott. Doktori címét 1969-ben „A zöldségnövények szklerotíniás betegsége és a védekezés lehetőségei” c. értekezéséért kapta,

melyet „Summa cum laude” minősítéssel védett meg a Kertészeti Egyetemen. Nyolc évvel később, 1977-ben „A tárolt gyökérzöltségek betegségei” c. értekezésével kiérdemelte a mezőgazdasági tudomány kandidátusa fokozatot. Több mint 140 publikációja jelent meg: 61 tudományos dolgozat, 54 könyv, ill. könyvrészlet, jegyzet, 25 szakcikk és egyéb közlemény. Nővényorvos hallgatóink a mai napig forgatják a Kertészeti növénykórtan c. tankönyvet, melynek társszerzője volt és melynek már a 3. átdolgozott kiadása jelent meg.

Tudását nem csak hallgatóival, hanem a gyakorlatban dolgozó szakemberekkel és az otthon kertészkedőkkel is megosztotta. Kollégáival bejárva az országot, részletes szaktanácsokkal látták el azokat, akik hozzájuk fordultak. Ezeket a tapasztalatokat és élményeket, aztán beépítette egyetemi előadásaiba. A tanulságos, vagy olykor a humor köntösébe bújtatott történetekre még közel 20 év távlatából is tisztán emlékszem.

Fontosnak tartotta, hogy a tudományos közéletben is szerepet vállaljon. Tagja volt a Mezőgazdasági Igazságügyi Szakértői Bizottság Növényvédelmi Albizottságának, a Növényegészségügyi, Vetőmag és Szaporítóanyag Minősítéssel foglalkozó EU Harmonizációs Munkacsoportnak, valamint a Nemzetközi Kertészettudományi Társaság (ISHS) Növényvédelmi Bizottságának és az Új Kertgazdaság Szerkesztő Bizottságának is.

Oktató-nevelő munkájáért 1965-ben Miniszteri Dicséretben részesült. 1970-ben a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója, 1981-ben pedig a Kiváló Munkáért kitüntetést kapott. Ismeretterjesztő munkájáért 1978-ban a TIT Elismerő Oklevelet, 1985-ben pedig Aranykoszorús Jelvényt kapott. Oktató-nevelő munkájáért a hallgatók javaslatára 1977-ben és 1980-ban a „Magister Optimus” címet nyerte el. 1997-ben megkapta a Magyar Agrártudományi Egyesület Pro Re Rustica Promovenda emlékérmét. 2001-ben az akkori Kertészettudományi Kar Pro Facultate Horticulturae emlékéremmel ismerte el tevékenységét. 2001-ben a berlini Humboldt Egyetem Kertészet- és Mezőgazdaságtudományi Kara Albrecht Daniel Thaer ezüstéremmel jutalmazta. 2004-ben az oktatási miniszter Szent-Györgyi Albert díjjal, ill. a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter Miniszteri Elismerő Oklevéllel tüntette ki. 2005-ben elnyerte a Magyar Növényvédelmi Társaság Horváth Géza emlékérmét.

Az egykori Kertészettudományi Kar egykori diákjai és oktatói nevében köszönjük az együtt töltött éveket, köszönjük a hasznos gyakorlati órákat és a kiváló előadásokat. Köszönjük a szakmai eszmecserét és köszönjük azokat a beszélgetéseket is, amik a növénykórtantól egészen távoli vizekre is elvezettek bennünket: a versekig, a művészetekig, vagy akár történelmi összefüggésekig. Emlékét megőrizzük.

Horváthné Dr. Petróczy Marietta
egyetemi docens, tanszékvezető